Časová smyčka

Dnes jedu do okresního města, kde jsem se v porodnici před sedumdesáti lety narodila a je prvního října – zrcadlově k desátému lednu před pětatřiceti lety, tedy v polovině mého dosavadního života, kdy jsem stála před příbramskou poštou v poledne u dopisní schránky na zdi budovy a všude kolem mě na chodníku byly závěje sněhu, zatím bílého. Po krátkém zaváhání jsem do schránky vhodila dopis faráři, do něhož jsem se v průběhu nedávných revolučních listopadových dní zamilovala před televizí v bytě mého tehdejšího (ne)přítele v naší obci na protější straně řeky.

Dopis jsem sesmolila na strejdově kufříkovém psacím stroji na Silvestra v bytě táborského strejdy a tety, kteří na tenhle svátek odjeli na chalupu na Šumavu a nechali mě tam samotnou s tím, že po Novém roce mě doma už nechtějí najít. Zpět do obce jsem tedy odjela druhého ledna, máma asi byla ve své garsonce v Praze Michli, vrátila jsem se k (ne)příteli a do domku po babičce, kam jsem si posledního srpna před tím nechala od jezeďáků dovézt svůj nábyteček z jejich jezeďácké garsonky v Hrabří a posléze mi tam hodili i dva pytle nejlepších místních brambor pro mámu a (ne) přítel pro ně do sklepa stloukl z prken velkou dřevěnou palubu (to se ještě jevil jako můj zachránce), jsem stále nesměla, neměla jsem klíč. Nechala jsem sice v létě odvrtat vložku v zámku našich domovních dveří na verandě domku, dát novou a nové klíče jsem poctivě dovezla mámě do Michle, ale žádný klíček jsem si pro sebe nenechala a máma si stejně vzápětí pořídila další vložku a nové klíče, byl by mi stejně asi nanic.

Tak proto jsem se zamilovala do osoby z revolučních tribun konce roku 1989, do toho, jehož jsem kdysi v Praze potkávala cestou do práce, protože vedle mé Geodézie v hotelu pracoval jako

topič a zřejmě po noční šichtě mě někde v Hybernské ulici občas míjel. V televizi jsem ho obdivovala, jeho statečnost a po podlostech agronoma, jenž mě v mé obci tak „šlechetně" ubytoval, vyhrožováním policií (a před Vánoci nuceným sexem, jinak by mě u sebe nenechal), jsem prostě podlehla dojmu z inteligentního člověka. Adresovala jsem psaní na Občanské fórum a on tak opravdu došel a věřila jsem tomu i stojíc u té poštovní schránky, kterou tohle všechno začalo – ten nový můj život, jak jsem si naivně vysnila.

A nyní zase pro změnu naivně věřím, že právě otevřu jakousi časovou smyčku a vrátím se o polovinu let nazpět, abych využila všech svých dnešních zkušeností a poučení z chybování těch dalších let, abych změnila nejen svůj život, ale snad i mámin. Zvrátit její psychózu, tedy „mírnou schizofrenii", jak to tenkrát psychiatři v roce 1984 pojmenovali.

Následujícího dne jsem (11. ledna) nastoupila do příbramského Zemědělského zásobování a nákupu, kde jsem v pondělí přemluvila ředitele, aby mě aspoň na necelé dva měsíce přijal, než se porozhlédnu po něčem jiném, podniky v této době nevědí, jak to bude fungovat dál a čekají, než se situace ve státě trochu uklidní a snad mě pak zaměstnají někde jinde. Hodně jsem na něho tlačila, neměla jsem jinou možnost, neb jsem byla bez peněz a coby bývalá pracovnice statku a jednoho JZD v kraji si přeci jen mohl myslet, abych ho někde nepomlouvala a neměl nakonec problém sám se sebou…

Dělala jsem tam nějaké pomocné práce na PaMu, práce a mzdy, nějaké tabulky, to bych snad zvládla ještě dneska podle pokynů tamějšího kolegy, kdybych se tedy v tomto čase znovu ocitla, no ne? Není se tedy čeho bát. Počítače na kancelářských stolech nebyly, vše se dělalo ručně, s kalkulačkou.

Až se tedy moje časová smyčka prvního listopadu uzavře, probudím se pravděpodobně ráno 11. ledna na příbramské ubytovně

pro středoškolačky na sídlišti poblíž kulturáku i gymnázia. Půjdu tedy do ZZN do práce, mám jen stovku od táborského strejdy, kterou mi dal ráno před mou cestou k poště, jak se u mě stavil cestou z Příbrami do Tábora, prý jel za kamarádem a chtěl vědět, jak to se mnou je – asi to špatné svědomí z toho vypuzení z jejich bytu a kam jsem pak jela nebo ke komu šla, s tímhle řešením byl očividně spokojen.

Ale prozatím jedu autobusem v osum padesát ráno prvního října ve středu do Příbrami za svou praktickou lékařkou s ordinací za lékárnou na náměstí a současně kousek od příbramské pošty a schránky na ní. Před pětatřiceti lety byla desátého ledna taky středa. A věřím usilovně ve spojení s paralelním vesmírem či jak a čímsi, prostě ve svůj návrat do budoucnosti. Do lepší budoucnosti; třeba jsem blázen jako moje matka, tak ať. Jenomže ona věřila jen ve své pronásledovatele, v estébáky, kteří ji (snad než) jednou vyslýchali ohledně podpisu Charty 77 a kteří ji od té doby pak údajně sledují pořád, až mě do jejich řad pasovala taky, jakož i všechny sousedy v naší obci. Ale není vlastně jedno, čemu psychotik věří? Není, všichni trpí strachem z pronásledování kýmsi…

A tak jedu a usilovně si věřím v to, že jedu do své časové smyčky, kterou se vrátím v čase a svůj život úplně změním, i když mi třeba hrozí, že této iluzi nezdravě podlehnu a budu žít v době před 35-ti lety jen ve své hlavě!

Odbyla jsem si po desáté hodině svou praktickou doktorku, která mi nechala sestrou napsat poukaz na zdravotní punčochy, jak to vždy po půl roce či déle na doktorech požaduji (kvůli křečovým žilám) a ty jsem si vzápětí došla vyzvednout dozadu a nahoru nad poštou ve Zdravotních potřebách v přízemí nemocnice. K té poště jsem pak vrátila do míst, kde bývala na budově schránka, dneska je zabudována v takové kovové konstrukci před vchodem, kterým jsem nakonec vešla do přízemí pošty a šla jsem, jak jsem ostatně měla v plánu, do úřadovny ČEZu vlevo dozadu

(z vnější strany venku bývala ta schránka) přeptat se na svůj tarif na elektřinu, poněvadž produkt „elektřina bez starostí na tři roky“ mi z faktury byl jaksi nejasný. Zřejmě jiný název pro fixaci, což se potvrdilo.

Trochu jsem rozhovor zdržovala (v nemocnici jsem se zas zdržela pobytem na WC) a před budovou pošty jsem opět stála už před polednem a protože jsem si připadala jako blázen, pokračovala jsem ulicí dolů a přes hlavní křižovatku naproti ke stanicím autobusů a dál za ně do pekařství, kde jsem si zakoupila staropražský koláč, ten jsem ještě před odjezdem mého autobusu spořádala a dívala jsem se při tom směrem k budově pošty nahoře přes širokou ulici…

Ve dvanáct dvacetčtyři jsem odjela z Příbrami do S., kde v knihovně jednou týdně vysedávám hodinu a půl u počítače a za rok jsem tam takhle napsala román, jenž dnešního dne hodlám uzavřít posledními slovy poslední kapitoly, ale nakonec se mi to povedlo až po týdnu, osmého října, při další návštěvě městečka.

Rozeslala jsem jej potom několika nakladatelům, ale ani o jeho vloženou část, tedy samostatný fantasy příběh, nikdo z nich nejevil zájem – a to moje poučování lidí o škodlivosti lidské pýchy jako strůjkyně všech špatností a nedorozumění, které jsem umístila do původní své románové autobiografie, je hrozně nudné!

Uvědomuji si, že nemohu nijak dokázat, že mám ve svých úvahách a závěrech pravdu a rozebíráním úhlů pohledu našich i některých světových autorů na zajímavosti svým dedukcím nepřidám – pan Staněk, jehož „znám“ ještě z Knižního klubu a nějak je v souboru různých nakladatelství pod jedním distributorem stále coby jediný posuzovatel, mi ihned odepsal (a jako jediný), že jsem ho nezaujala. Že se do románu nevžil, ale já nechci, aby se vžíval, chci, aby mě konečně někdo pochopil, proč to všechno dělám, že o sobě (přes vnitřní odpor) všechno píšu…

Tak mi znovu na mysl přišla ta moje časová smyčka, co když je možná; podle fyziků je ve vesmíru možné všechno (když disponujete nekonečným množstvím energie, tím se vždy zaklínají) a dovedou vyrábět matematické rovnice na kočku dusící se v truhle s tím, že je napůl živá a napůl mrtvá a vytvoří z toho teorém či co. Já mám svou matematiku, mohu být taky rádoby logická a učená…

Co kdybych byla bývala u pošty otevřela onu časovou smyčku, jež se uzavře nyní až prvního listopadu, tedy zrcadlově k jedenáctému lednu, což byl zítřek po desátém lednu u pošty, kdy jsem fakticky začala žít nový život po revolučních měsících roku 89 nástupem do zaměstnání v ZZN – byl to čtvrtek. Co když se vzdálenost z desátého na jedenáctý leden nyní protáhla na jeden měsíc a v čase potom naskočím na onu noc ze středy na čtvrtek až dnes prvního listopadu (v sobotu) a probudím se v příbramské ubytovně pro studentky v malinkatém pokojíčku bez umyvadla, úplně nejmenším, v jakém jsem kdy bydlela? Postel a skříňka.

Tak jsem čekala na ten první listopadový den a cestou se mi nabízelo ještě datum dvanáctého října, datum babiččina pohřbu, kdy mi bylo třicet let, ale to bych si taky bývala nepolepšila, mít třicet nebo pětatřicet, máma už stejně byla blázen, ale možná bych na té „hostině“ po pohřbu trochu zatlačila na příbuzné, aby na mou matku nějak nalehli, zřejmě by se strhla hádka a máma by stejně neprozradila nic z toho, več už tehdy věřila, totiž: že i já jsem ten její fízl u StB.

Pak jsem ještě zadoufala skočit v čase jednadvacátého října (opaku pohřbu), ale to se mi jevilo jako ještě větší pitomost než „paradox Schrodingerovy kočky“, jen mě tak napadlo, že v tomto tajemném měsíci mohu skákat v čase kamkoliv.

Mimochodem jsem toho jednadvacátého října odjela do Motola na infekční oddělení do pavilonu, kde mi odebrali krev na boreliozový test – po půl roce. A přes Příbram jsem domů

nejela, ani přes S., jela jsem ve čtyři z Prahy ze Smíchova přímo do obce domů. Jo a přihlásila jsem se u svého zubaře na Vinohradech.

Ale ani v sobotu prvního listopadu, ani v noci na neděli se nic neudálo, přestala jsem už na jakýkoliv zázrak věřit, budu halt muset dál pokračovat ve svém věku.

Jenže zaobírat jsem se tím nepřestala, vrtal mi hlavou ten tzv. binární kód, vesmír se možná i řídí políčky s čárkou plus prázdnými jakoby s nulou, ale celá ta má konstrukce s desátým lednem až prvním říjnem byla přeci blbost – když si to člověk napíše na kus papíru a přečte pozpátku, tak to je 10.1. a 1.10, to přeci vůbec není zrcadlově, ten druhý datum by musel být 1.01, ne prvního října!

A co takhle desátého listopadu, tj. 10.11. – zrcadlově by to bylo 11.01., což by odpovídalo jedenáctému lednu roku 1990, tedy dnu mého nástupu do ZZN po mém postávání u poštovní schránky předešlého desátého ledna! A proč by to zrovna musel být přeskok do tohoto roku a dne, pravda, je to v polovině mého dosavadního života, ale 35 let není pražádný binární kód!

Tak jsem tedy desátého listopadu cestovala za poledne (v půl jedné) do S. zase do knihovny, jak to posledního roku vždy jednou týdně dělávám, akorát to bylo pondělí a já jezdívám nyní po prázdninách ve středu, výjimečně v pátek…

Aspoň budu v knihovně včas, protože dnes končí pro veřejnost ve tři, jindy jsou do šesti do večera. Na křižovatce za Sv. Janem nahoře nad křižovatkou Radobyl (mezi je ještě osada Brzina) na začátku hranice hustého lesa, jímž vede silnice na S., jsem zleva uviděla přijíždět ten špinavě bílý autobus starého typu, s tmavými neprůhlednými okny, už jsem ten autobus viděla jezdit i přes naší obec, nevím kdy, ale nedávno. Tak ten mohl jezdit právě v těch osumdesátých letech, když jsem si psala deník v červených tvrdých deskách (roky 1980 a 81) a minulej tejden

jsem si ho pročítala, protože jsem si chtěla ujasnit, jestli jsem se s bývalým manželem seznámila prvního listopadu v neděli v Praze v autobuse 188 jedoucím z Pankráce do Michle někdy v osum večer, jak jsem právě přijela z S. ze své garsonky do Prahy k mámě, u níž jsem do konce roku stále bydlela.

Chyba, to se stalo až o dva týdny poté, patnáctého listopadu. Zápis v deníku jsem měla nejdřív ze druhého listopadu v pondělí (psala jsem si v práci, kde jsem deník schovávala před mámou) a tam jsem vylíčila právě uplynulý víkend, jež jsem prožila od soboty do neděle venku – v sobotu jsem patrně přijela do S., kde už jsem měla v garsonce nábytek, takže jsem tam přespala a v nedělí za poledne jsem odjela do naší obce za babičkou a hlavně se tam sejít s táborským strejdou, jenž mi potom autem cestou zpět do Tábora přes S. odveze prošívanou deku (jednu jsem už v garsonce patrně měla), polštář a starou židli (zřejmě jsem ji používala na šplhání po záclonách, abych si neničila židle nové), jak uvádím v deníku. No a večer jsem v osum dorazila na pankrácké autobusové nádraží.

Zarazilo mě, že řidič našeho autobusu – dnes nejel Ládínek, ten prý má dovolenou – ten starý autobus vůbec neviděl a klidně zahnul doleva, takže jsem se vyděsila, že se střetneme a taky se tak stalo; v poslední chvíli jsem za oknem z tmavého skla viděla svůj jakoby odraz obličeje, ale to ne, to jsem nemohla být já, viděla jsem rozpuštěné vlasy a jiný kabátek, ale to jsem byla já před 44-ti lety!

Všechno se to odehrálo v jedné vteřině, ještě jsem si stačila uvědomit, že jsem přeci tak nemohla tak jasně skrz to okno žádnou, byť mi podobnou, dívku vidět a už jsem seděla právě na tom jejím místě v autobuse směřujícím kolem Sv. Jana dolů přes Brzinu na rozcestí Radobyl! Ano v neděli, když jede z S. autobus až později, je právě v tuto hodinu v těchto místech, odkud jsem přijela dnes.

Tedy dnes už dnes není, je prvního listopadu a já jedu do naší obce pro tu prošívanou deku a čeká mě tam babička se strejdou, blesklo mi hlavou.

Tak to musím na rozcestí Radobyl vystoupit, autobus naši obci míjí a jede vpravo a já musím klusat z kopce dolů po stráni až k řece a dál k naší chalupě…

Dobře jsem si četla ten svůj deník, v němž jsem pak pokračovala až po letech, v roce 1988, tedy za sedum let. Po červeném tlustém sešitě jsem měla v silonové tašce v prádelníku schované tenké modré sešity z let 1989 až 1995.

Vystoupila jsem tedy z autobusu na křižovatce a hledala jsem tu trochu vyšlapanou pěšinu z kopce dolů, ano, ten sešup zvládnu, vždyť je mi proboha 26 let! Začala jsem se z toho radovat, ať se mi to třeba zdá nebo nezdá, přeci je to pravda., cítím, jak voní vzduch z lesa, brzy minu první domky z obce, uvidím řeku, přejdu most… a ono se to opravdu děje, most je ještě ten starý železný, který si pamatuji od dětství a ta řeka, ta naše řeka je taky furt stejná, hurá…

Za dva týdny vůbec do S. jezdit nemusím (vozila jsem si zřejmě po částech nějaké věci do bytu), abych toho mladíka, kterého si opak v dubnu mám vzít, vůbec ani nepotkala a i kdyby, nebudu se ho všímat, natož do něho v autobuse vrážet, abych mu dala příčinu a důvod se se mnou seznamovat…

Jen aby na mě babička nebo strejda nepoznali nějakou změnu, vždyť mám sedumdesátiletý rozum i usedlejší chování, ale pomalá jsem byla vždycky, tedy klidná, jak mě chválil strejda, který nevěděl, jak dovedu zmatkovat a jaká jsem byla při zkouškách nervóza, o tom ví svoje moje máma – a tu večer uvidím!

Stála jsem před naší chalupou v době její vlastně skoro největší slávy, neb chátrat začala až po babiččině smrti (r.85), když se o ni máma nestarala a příbuzné to samozřejmě taky nezajímalo, i když jim patřily tři osminy domu.

Násilím jsem zadržovala slzy, tohle by bylo babičce a strejdovi podezřelé, proč tak brečím, ale trochu by se to dalo svést na to, že mám obavy ze samostatného života v S. bez mámy, kde nastupuji od ledna do státního statku a tím chci taky svoje slzy zdůvodnit večer před mámou, to budu určitě brečet jak želva.

Koutkem oka jsem v předsíni zahlédla strejdu, jak vykoukl z kuchyně a babi.

Moje milá babičko, vletěla jsem dovnitř a při těchto slovech jsem jí vlepila pusu na tvář, což jsem nikdy v životě asi neudělala – a letěla jsem nahoru po schodech do podkroví, od kterého jsem měla v kabelce dva velké klíče od mámy, každý od jednoho pokojíku. Máma tam z opatrnosti zamykala a brala klíče s sebou do Prahy, aby tam třeba nenocovali někteří příbuzní, kteří ale v případě nutnosti vždy spali dole v ložnici na dubové manželské posteli.

Odemkla jsem fortelné dřevěné dveře obou podkrovních pokojíků a horečnatě jsem přemýšlela, jakou to prošívanou deku mám vzít, přeci si nevezmu tu ze své „letní“ postele, co bych tam potom v létě měla? Na druhém širokém křesle vedle stolu byla jedna povlečená pod peřinou zastlaná a polštář taky, volba tedy byla jasná; odebrala jsem se do vedlejší kuchyňky, kde jsem popadla jednu ze světlých židlí u stolu, tu pod okny, stejně tam je nanic. Tmavá, co stojí vedle umývacího stolku, se mi do garsonky ani nehodí a v létě ji potřebuji pod dřez, když se meju, koupelna totiž v domku (ještě) není. Deku s polštářem jsem smotala do balíku, položila na židli, zamkla pokojíky a sešla jsem důstojně po schodech dolů do předsíně, odkud na mě už strejda halekal – popadl židli a odnášel mi to dozadu do auta. Babička říkala, že si musím vzít domů nějaká jablka, když už jsem tady, a tak jsem sešla pro změnu po schodech do sklepa (jak to, že je tu tak čisto!) a vybrala jsem z mnoha lísek něco jablek do igelitky, kterou jsem našla ve své kabelce. „A ještě vajíčka“, volala babi,

„a sušené švestky mám taky!“ „A vořechy!“ „Babi, to nepoberu, já přijedu ještě do Vánoc“, křičela jsem já už napůl na verandě, neb strejda očividně spěchal domů do Tábora.

Babička vyšla za mnou ke vrátkům, čekala, až nastoupím ke strejdovi dopředu do auta a potom nám ještě mávala, dokud jsme na konci ulice nad řekou nezahnuli doleva po nábřeží. Zase jsem brečela.

Potom jsem se rozhlížela po své mrňavé garsonce – strejda mi pomohl se židlí, ale nezdržel se – a přemýšlela jsem, jak jsem se tu tedy vlastně ocitla. Zapletla jsem se v duchu do jedniček a nul v datech, ale slíbila jsem si to napsat na kus papíru, neb jsem našla v kabelce propisku i notýsek-kalendáříček, kam jsem si stejně nikdy nic nepsala. Ale to bude až v autobuse, tam budu mít přeci k přemejšlení dost času, teď honem na nádraží, třeba nějaký pražák pojede a budu do tmy doma, to bude mít máma radost, že přijedu včas…

V autobuse, jenž kupodivu během půlhodiny k čekající nedělní frontě lidí na pruhu nástupiště číslo 1 přijel, jsem si v notýsku tedy pohrávala se svými „kódy z vesmíru“ a snažila jsem se pochopit, proč jsem se ocitla zrovna v prvním listopadu roku 1981. Je jasné, že jsem časovou smyčku neotevřela toho prvního října, není zrcadlovým opakem desátého ledna z roku devadesát, kdy jsem házela dopis do příbramské schránky na poště. Rozhodující den pro časový úsek půlky mého dosavadního života ale mohl nastat až nazítří jedenáctého ledna v den nástupu do příbramské práce v Nákupu. K tomuto datu by se hodil jako opak první listopad, v němž jsem se nyní ocitla, když tedy budu respektovat ten čtyřmístný kód: tzn.11.01.r.90 oproti 01.11.r.81, tak to je pitomost…, ale 10.11., to je jiná a to je právě to pondělní datum, kdy jsem se přesunula v čase do prvního listopadu do neděle před 44 lety. A datum je zrcadlově k 11.01.r.90. Časovou smyčku jsem tedy neotevřela prvního října, jak jsem si

toužebně přála stojíc ve středu opět u příbramské pošty, ale až jedenáctého října (11.10.), což byla sobota a nic zvláštního se mi nedělo, natož abych někam cestovala, ale předznamenala jaksi tím nynější první listopad, v němž se pohybuji…

Jedenáctého října lze zapsat jako 11.10. a tj. zrcadlově k 01.11.r.81, kde nyní jedu autobusem v šeřícím se dni do Prahy za mámou… Hlava mi jde kolem!

Vůbec jsem nevnímala cestu do Prahy, ale ona je pořád stejná dodnes, nakonec vede silnice podél Vltavy přes Davli a Zbraslav, nic se nemění. Jen konec autobusu na pankráckém stanovišti – dolů do Nuslí jsem běžela jako o závod, nečekala jsem na autobus č. 188, v němž se mám za dva týdny seznámit se svým budoucím manželem (toho bohdá nebude!), ale letěla jsem z kopce a dolů parkem Jezerka již prosvětleným lampami až ke Kloboučnické ul. A šup do našeho nového činžáku (klíče od vchodu a bytu opět nalezeny v kabelce) a odemykám si naše tmavohnědé dveře do bytu, kde právě z pokoje vyšla moje usměvavá (to je dobře!) máma a já shazuji kabát honem do šatní skříně vlevo, boty beru z chodby na rohožku v předsíni a uplakaná beru mámu do náručí, jako bych ji neviděla celých těch 44 let, jež mě od tohoto okamžiku skutečně dělí…

„Mami, promiň, ale mně se po tobě tak stýskalo, já jsem si uvědomila, že v té garsonce v S. budu od Nového roku sama bez tebe a bylo mi tak smutno, že nebudeš se mnou, já to snad nepřežiju," škytala jsem mámě na rameni a ta ohromená takovým výlevem mě jen hladila po zádech a pak se zmohla jen na: „To nebude tak zlý, budeš jezdit na víkendy domů, časem si tam najdeš přátele, nebo já přijedu za tebou…" A brečela se mnou.

Pustily jsme se z objetí (nikdy jsem to neudělala) a já jsem zašla do koupelničky opláchnout si ruce a obličej a máma mi zatím nachystala talíř s večeří, protože hovězí plátek s rýží už měla od oběda připravený k servírování.

Najedla jsem se u stolu v pokoji, jako vždy před tím – máma jedla zásadně v kuchyňce na židli, asi abych neviděla, že sobě servíruje často jen zbytky od masa, šidila se v můj prospěch. Vysprchovala jsem se a letem světem jsem si napřed umyla v umyvadle vlasy, březový šampón v tubě tam ležel, a ovázala jsem si hlavu ručníkem, což pod sprchou napevno nevadilo, popaměti jsem uhýbala proudu vody právě tak, abych si nezmáčela hlavu, to se taky nezapomíná, vždyť jsem se tam takhle sprchovala deset let – napřed na kachlíčkové podlaze a později nám družstvo nainstalovalo malou vaničku (podobnou jsem měla u sprcháče docela „nedávno" ve své garsonce v Košířích), v níž se člověk i mohl trochu cachtat jak v dětském bazénku.

Žádný kondicionér na vlasy, vždyť mám svou barvu vlasů a nebarvené vlasy to nepotřebují; když šla do koupelny po mně máma, vytahla jsem z prádelníčku svůj fén na vlasy (je v podobné mojí skříňce „dodnes", ale moc nefunguje) a honem jsem si vlasy trochu rozčesané vysušila, abych se co nejdřív dostala do své postele, té postele, kterou jsem měla už od dětství.

Měla jsem poměrně dost času na přemejšlení, máma si taky myla vlasy, nebarvila, jen umyla, ale celé to se sprchováním taky čas zabralo a já mohla v duchu horečnatě uvažovat, proč a jak jsem se ocitla v prvním listopadu před 44-ceti roky. No, pořád lepší, nežli se ocitnout v jedenáctém lednu téhož roku, to by mě teprve čekalo zařizování si nové práce v S., pak úklid v srpnu v garsonce (a podání výpovědi posledního června) atd. Když pominu rozcházení se s Jirkou Švejdou, jenž byl do podzimu na vojně v Havl. Brodě, to už mám nyní za sebou a s tím klukem z autobusu č. 188 za dva týdny se neseznámím prostě vůbec a bude po problému, máma se pak nezhroutí – ne proto, že mi pomáhala s rozvodem, tedy podporovala mě a vzala mě domů, když bylo nejhůř, to ne, to by ji neudolalo, ale moje následné odmítnutí, že už těch jejích nářků mám plný zuby, to ji stálo

konečné zhroucení do psychózy, ale až začátkem roku 1984, tedy víc než za dva roky po „dnešním“ dni roku 1981.

A kdybych se ocitla až v jedenáctém lednu roku 1982, už jako zaměstnanec statku v S., tak by se to taky dalo uhrát – chlapce bych prostě vyhodila ze svého bytu; pracoval teprve krátce v agrochemickém podniku coby řidič, určitě by ho propustili, snad bývala tenkrát taky nějaká zkušební doba v zaměstnání, ne?

Už jen ten způsob, jakým jsme se seznámili, byl uhozenej a roztomilého na něm tedy nic nebylo, to jsem se jen snažila si to později namluvit. Jeho autobus ze Znojma končil (končí stále!) tenkrát také na pankráckém stanovišti autobusů, a tak čekal nedaleko (a na stejný) na autobus jako já, kouřil a pokukoval po mně dozadu za sebe a v autobuse se postavil vedle mě. Když jsem se v zatáčce trochu svezla a strčila do něj botou, řekla jsem „pardon“, což mi oplatil stejným poté, co mi trochu šlápl na nohu, ovšem úmyslně a ten pardón ho zjevně bavil, blbeček.

Jo a ještě nákup mého nábytečku do garsonky by mě čekal v tom roce 1981, tedy „letos“, asi v září – následné ježdění do skladu nábytku v Bubenči a přemlouvání tamního osazenstva, aby mi to dovezli ještě letos, si moc dobře pamatuji. Ale to nebyla noční můra, to okolo nábytku, to by se dalo.

Kvůli svojí výpovědní lhůtě (šest plus dva měsíce?) jsem měla původně nastoupit do S. až v únoru 82 nejdřív a dle mojí deníkové zmínky na místo agronomky jednoho ze středisek statku v Chlumci. Zjevně k tomu nedošlo, nastoupila jsem na ředitelství v S. a od prvního ledna, takže mi někdy teď oznámí ředitel ekonomického odboru v Geodézii, že mi lhůtu zkracuje, tak je na mě přes všechno hodnej! Nebo mi to už touhle dobou oznámil?

Máma opustila koupelnu a ulehla na gaučovou postel na protější straně našeho pokoje, mezi našimi postýlkami stojí úplně u mě delší stůl a pak je ulička, aby se dalo kolem procházet k oknu, kde

je za kobercem pruh žlutého linolea pod oknem, na němž zčásti stojí u nohou mé postele peřiňák s květináči kytek.

Předstírám, že spím a snažím se volně oddechovat, jenomže máma tuší, že nespím a že přemýšlím nad tím, co nás dvě čeká, hlavně tedy mě, a nechce mě v přemýšlení rušit – ona holka stejně za chvilku usne, myslí si asi. Já jsem se zatím v myšlenkách vrátila k tomu nebeskému binárnímu kódu, díky němuž jsem se desátého listopadu nového století ocitla v prvním listopadu „letošního" roku, tedy roku 1981. No, hlavně, že jsem se neocitla v prvním či jedenáctém lednu před 35-ti roky, nebo dokonce v prvním listopadu tamtéž!

Prostě jsem ten portál do paralelního osudu otevřela jedenáctého října, to by pak k tomu pasoval desátý listopad „dnes" a zvláštně i první listopad napříč staletími; třeba jsem si to datum přivolala čtením svého červeného deníkového sešitu, jak jsem se právě snažila proniknout do data seznámení se s exmanželem a zjistila jsem, že si jej léta pamatuji špatně. Kdo ví.

Hlava mi z toho všeho (jak si to nemohu zas napsat na papír) šla zase kolem.